

«Ου γαρ εστί προσωποληψία παρά τω Θεώ»

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

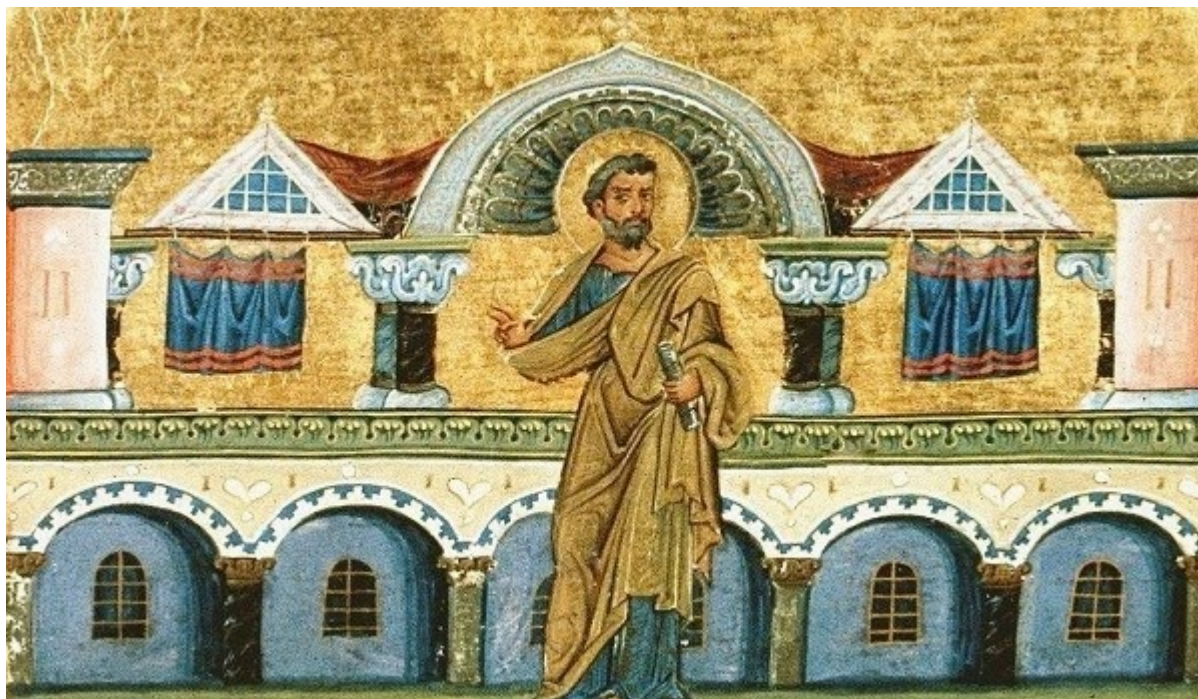
[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Οὐ γάρ ἐστί προσωποληψία παρά τῷ Θεῷ» (Ρωμ. 2, 11) «Γιατί ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις». Οι άνθρωποι θέλουμε την ιδιαίτερη συμπάθεια από αυτούς που αγαπούμε και θεωρούμε ότι μας αγαπούνε. Θέλουμε ένα σημάδι εύνοιας, αγάπης, ενδιαφέροντος. Η εύνοια μας δίνει κίνητρο να προχωρήσουμε στην σχέση. Η εύνοια είναι σημείο ότι υπάρχει επικοινωνία, ότι ο άλλος μπαίνει στη θέση μας, ότι έχει ενσυναίσθηση. Το σημάδι της εύνοιας το θέλουμε κατά τις δικές μας επιθυμίες και κατά τον δικό μας τρόπο. Και σε σχέσεις ισότητας δεν μας πειράζει να υπάρχει μία μικρή μεροληψία, μία προσωποληψία, αρκεί να είναι υπέρ μας. Μας ενοχλεί όταν η εύνοια ή αυτό που εμείς θεωρούμε ως εύνοια είναι υπέρ των άλλων και σπεύδουμε να καταγγείλουμε την αδικία ή να εκφράσουμε το παράπονό μας.

Αυτό συμβαίνει και στην σχέση μας με τον Θεό. Ζητούμε συχνά την εύνοια Του. Να δώσει τα πράγματα όπως εμείς τα θέλουμε. Συγκρίνουμε την δική μας πορεία με τα γεγονότα στην ζωή των άλλων, για να ελέγξουμε αν οι άλλοι έχουν

περισσότερες ευλογίες και να εκφράσουμε το παράπονό μας έναντι του Θεού ότι είναι άδικος, διότι δε βλέπει ότι Τον αγαπούμε, ότι παλεύουμε να τηρήσουμε τις εντολές Του και διαπιστώνουμε ότι οι στόχοι που θέτουμε είτε για τους εαυτούς μας είτε αυτοί που θέτουν οι οικείοι μας και τους ενστερνιζόμαστε δεν εκπληρώνονται, ενώ στόχοι άλλων πηγαίνουν κατά την καρδιά τους. Μοιάζουμε με τα παιδιά που απαιτούν από τον πατέρα τους την ικανοποίηση των επιθυμιών τους και είναι έτοιμα να γκρινιάξουν αν δεν δούνε την εκπλήρωση ή ζηλεύουν όταν τα αδέρφια τους τυγχάνουν ευνοϊκής μεταχείρισης, σημείο βεβαίως της διαφορετικότητας στην στάση έναντι του κάθε ανθρώπου.

Παρόλα αυτά, συνήθως βλέπουμε τον Θεό να είναι απρόβλεπτος. Άλλοτε μας δίνει αυτό που επιζητούμε, συχνά όμως όχι. Ιδίως σε ό,τι έχει να κάνει με την υγεία και την ζωή ο Θεός συχνά είναι σκληρός έναντί μας σε δοκιμασίες. Μας παιδαγωγεί με έναν τρόπο που δεν είναι ευχάριστος. Κι αυτό διότι μας δείχνει ότι στην ζωή μας τα πράγματα δε πορεύονται κατά τις επιθυμίες μας, κατά την απαίτησή μας, αλλά ότι η αγάπη θέλει κόπο. Θέλει υπομονή στις δυσκολίες. Θέλει απόφαση αποδοχής του τρόπου του Θεού, καθώς ο Θεός βλέπει την πορεία μας στην προοπτική της αιωνιότητας και όχι του τώρα μόνο.

Βεβαίως, υπάρχει και το θέλημά μας, η γνώμη μας. Ο καθένας από εμάς έχει εντός του ως δωρεά του Θεού τον φυσικό νόμο του να είναι εικόνα Θεού. Έχει τη δυνατότητα της ενεργοποίησης των χαρισμάτων, να αγαπά, να παλεύει να είναι ελεύθερος, να μοιράζεται, να δημιουργεί, να σκέπτεται λογικά, να θέλει να ζήσει. Να γνωρίζει με ποιον τρόπο αυτά τα χαρίσματα μπορούν να τον κάνουν να συνυπάρξει με τον πλησίον του. Ο καθένας όμως έχει το θέλημά του, τη γνώμη

του, που σημαίνει ότι μπορεί να προχωρήσει με πίστη στον Θεό, κατά το θέλημα του Θεού και με υπομονή για να δει τι ακριβώς επιτρέπει ο Θεός να συμβεί στα ΟΧΙ που μας λείει ή να πορευθεί κατά τις προσωπικές επιθυμίες, κατά τον τρόπο της αυτοθέωσης, με αποτέλεσμα να εκλαμβάνει τα ΟΧΙ του Θεού είτε ως αδικία και αφορμή παραπόνου, είτε ως αποτέλεσμα της δήθεν ανυπαρξίας του Θεού. Ζητάμε από τον Θεό βοήθεια στα δύσκολα, ενώ στο μεγαλύτερο διάστημα της ζωής μας η δική μας γνώμη μάς οδηγεί. Ζητάμε από τον Θεό να διορθώσει όσα έχουμε κάνει λάθος, αλλά δεν ξεκινάμε από Εκείνον.

Δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός. Δεν δείχνει αλλιώτικη εύνοια επειδή έχει αδυναμία σε κάποιον και απέχθεια σε άλλον. Θέλει ο κάθε άνθρωπος να σωθεί, αλλά επιτρέπει ή στέλνει εκβάσεις στην ζωή μας για να παιδαγωγήσει την γνώμη μας και να μας κάνει να μην έχουμε δικαιολογία για την αμέλεια για την σωτηρία μας. Δεν ξεχωρίζει ανθρώπους και λαούς. Δεν έχει περιούσιους λαούς, αλλά μιλά σε όλους τους ανθρώπους με τον τρόπο που ο καθένας μπορεί να κατανοήσει, για να μας οδηγήσει στην σωτηρία. Μπορεί να φαίνεται ότι ευνοεί λαούς, αλλά μάλλον αυτοί πιστεύουν περισσότερο σε Εκείνον και Τον επικαλούνται, για να λάβουν βοήθεια. Ενώνουν δηλαδή την γνώμη τους με το θέλημά Του και γι' αυτό φαίνονται ευνοημένοι. Όλοι οι άνθρωποι όμως έχουν την αγάπη του Θεού. Το ερώτημα είναι κατά πόσον την αποδέχονται.

Ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης. Μεριμνά για τα πετεινά του ουρανού και τα κρίνα του αγρού. Μεριμνά για τον καθέναν μας ξεχωριστά. Ας μην ζητάμε εύνοιες, αλλά ας δεχόμαστε και ας εφαρμόζουμε στην ζωή μας το θέλημά Του. Ας μην βγάζουμε αποφάνσεις για το αν είναι περισσότερο ή λιγότερο φιλικός, θεωρώντας την καλή πορεία της ζωής αξιομίμητη και ευλογημένη. Κάθε γεγονός εξαρτάται από τον δικό μας τρόπο θέασης, αν το δούμε ως αφορμή σωτηρίας ή ως αφορμή μεμψιμοιρίας και, τελικά, απώλειας. Ας νιώθουμε όπως τα παιδιά έναντι του πατέρα τους, ότι γνωρίζουν πως η πατρική αγάπη δεν είναι κλειστή, δηλαδή απευθύνεται μόνο προς ένα από τα παιδιά, αλλά είναι ανοιχτή, απευθύνεται προς όλα, μόνο που δίνεται με διαφορετικό τρόπο στο καθένα. Και ας έχουμε εμπιστοσύνη στην σοφία και την αγάπη του Θεού. Ας παλεύουμε όχι για την εύνοιά Του επειδή το δικαιούμαστε, αλλά για να φανούμε άξιοι της αγάπης Του, που είναι χωρίς μέτρο και όριο.

Ο Θεός είναι η παρηγοριά μας. Ό,τι και να μας δίδει ή να επιτρέπει στην ζωή μας να συμβαίνει, ας το δεχόμαστε με ταπείνωση και υπομονή. Η παρουσία Του είναι το κλειδί. Δικαιοσύνη Του είναι η αγάπη. Και ας Τον παρακαλούμε για όλο τον κόσμο, όχι να μεροληπτήσει, αλλά να δώσει κατά το μέτρο του καθενός. Κι εμείς ας μην προσωποληπτούμε, αλλά, με αγάπη, να μοιραζόμαστε με όλους αυτό που μπορούμε.

Αυτό που μας δόθηκε. Την χάρη και το έλεός Του, αλλά και το καθετί!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3en9LDu>